

1

Η καταρρακτώδης βροχή μαστίγωνε τα τζάμια των παραθύρων και σχημάτιζε ρυάκια που κυλούσαν ορμητικά από τις υδρορροές, ενώ ο δυνατός αέρας έσειε τα γυμνά κλαδιά από τις λεύκες γδέρνοντας τους τοίχους του καφέ. Τα κίτρινα φύλλα του φθινοπώρου στροβιλίζονταν για λίγο κι έπειτα παρασύρονταν από τα νερά στα πλημμυρισμένα πεζοδρόμια. Ένα φορτηγό σταμάτησε μπροστά στο κτίριο κι ένα νεαρό ζευγάρι έτρεξε να δώσει στον οδηγό κάμποσες μεγάλες χαρτοσακούλες. Έπειτα γύρισαν γρήγορα πίσω στη στεγασμένη είσοδο, για να προστατευτούν από τη βροχή.

Ο Βίλιαμ Βίστιν καθόταν σε ένα τραπέζι κοντά στο παράθυρο και κοίταζε έξω. Αγαπούσε τη βροχή χωρίς ουσιαστικό λόγο. Καταλάγιαζε τις εντάσεις μέσα του, τον ηρεμούσε και έκανε τα πάντα να φαίνονται ευκολότερα. Οι ήχοι της κουλ τζαζ μέσα στο καφέ μπερδεύονταν με την αντάρα της νεροποντής και του ανέμου. Στράφηκε προς τον πάγκο και τις τρεμουλιαστές σκιές στους τοίχους που έριχναν οι φλόγες των κεριών στα τραπέζια. Η Σουζάνε του χαμογέλασε, άπλωσε το χέρι της και χαμήλωσε λίγο τη μουσική. Δεν ήταν μόνοι τους σ' εκείνο τον στενόμακρο χώρο· γύρω από ένα τραπέζι στην άλλη άκρη κάθονταν τρεις νεαροί. Το φιλικό

κουλουριάρικο καφέ είχε γίνει στέκι για τους σπουδαστές του νεοϊδρυθέντος τμήματος της Αστυνομικής Ακαδημίας.

Γύρισε ξανά προς το παράθυρο. Το όνομα του αρτ καφέ, *Χρυσή Ειρήνη*, σχημάτιζε μια καμπύλη με γράμματα αντεστραμμένα και παγωμένα.

Δεν ήξερε από τότε η Σουζάνε έτρεφε το όνειρο της καφετέριας, όμως κάποιο χειμωνιάτικο βράδυ είχε αφήσει στο πλάι το βιβλίο που διάβαζε και του είχε διηγηθεί την ιστορία ενός κυβερνήτη φέριμποτ στον ποταμό Χάντσον. Μια ζωή έκανε το δρομολόγιο μεταξύ Νέας Υόρκης και Τζέρσεϊ, μπρος πίσω όλη μέρα, κάθε ημέρα για χρόνια ολόκληρα. Ήρθε μια στιγμή που πήρε τη μεγάλη απόφαση: έκανε στροφή και οδήγησε το σκάφος ολοταχώς προς τη θάλασσα, την ανοιχτή απέραντη θάλασσα που ονειρευόταν σε όλη τη ζωή του. Την επόμενη ημέρα, η Σουζάνε έκανε το δικό της άλμα... Αγόρασε το μαγαζί.

Τον είχε ρωτήσει ποιο ήταν το δικό του όνειρο, αλλά εκείνος δεν είχε απαντήσει. Όχι επειδή δεν ήθελε, αλλά επειδή δεν ήξερε. Του άρεσε η ζωή που ζούσε – ήταν αστυνομικός και δεν θα ήθελε να είναι τίποτε άλλο. Η δουλειά του αστυνομικού επιθεωρητή τού έδινε την αίσθηση πως έκανε κάτι σημαντικό, έδινε σκοπό στη ζωή του.

Σήκωσε το φλιτζάνι με τον καφέ, τράβηξε κοντά του την κυριακάτικη εφημερίδα και έριξε ακόμα μια ματιά στη φθινοπωρινή σκοτεινιά που έλεφτε έξω. Συνήθως καθόταν στο βάθος της αίθουσας, σε σημείο όπου λίγοι τον πρόσεχαν, όμως με τέτοιο καιρό δεν κυκλοφορούσαν πολλοί στον δρόμο. Έτσι μπορούσε να καθίσει δίπλα στο παράθυρο, χωρίς τον φόβο πως κάποιοι περαστικοί θα τον αναγνώριζαν και θα έμπαιναν μέσα για κουβέντα. Ήταν κάτι που συνέβαινε όλο και συχνότερα από τότε που είχε πειστεί να

συμμετάσχει σε τηλεοπτική εκπομπή με θέμα κάποια από τις υποθέσεις που είχε αναλάβει.

Ένας από τους νεαρούς κοντά στον πάγκο τον είχε κοιτάξει επίμονα όταν μπήκε και είχε ψιθυρίσει κάτι στους άλλους δύο. Ο Βίστιν τον είχε αναγνωρίσει – ήταν φοιτητής στην Αστυνομική Ακαδημία. Στην αρχή του εξαμήνου είχε κληθεί να δώσει μια διάλεξη για τη δεοντολογία και την ηθική του επαγγέλματος και ο νεαρός ήταν ένας από αυτούς που κάθονταν στην πρώτη σειρά.

Η πρώτη σελίδα της εφημερίδας ήταν αφιερωμένη σε συμβουλές για αδυνάτισμα, προειδοποιήσεις για περισσότερες βροχοπτώσεις και για τις ίντριγκες σε κάποιο ριάλιτι που πρόβαλλε η τηλεόραση. Σπάνια οι κυριακάτικες εφημερίδες είχαν φρέσκες ειδήσεις. «Υλικό κονσέρβας», έλεγε η κόρη του, η Λίνε, τις υποθέσεις που έμεναν στα δημοσιογραφικά γραφεία για ημέρες και εβδομάδες προτού δημοσιευτούν. Η Λίνε δούλευε ως δημοσιογράφος στην εφημερίδα VG εδώ και σχεδόν πέντε χρόνια. Ήταν μια δουλειά που ταίριαζε στην περιέργεια και την κριτική της διάθεση. Είχε περάσει από διάφορα πόστα, όμως αυτή την περίοδο έγραφε το αστυνομικό ρεπορτάζ, πράγμα που σήμαινε πως κάποιες φορές κάλυπτε υποθέσεις που είχε αναλάβει ο πατέρας της.

Ο Βίστιν είχε καταφέρει μέχρι τώρα να διαχειριστεί καλά τον διπλό ρόλο του επιθεωρητή και του πατέρα. Το μόνο που δεν του άρεσε στην επιλογή καριέρας της κόρης του ήταν η σκέψη πως αυτή η δουλειά θα την έφερνε συχνά αντιμέτωπη με το σκληρό και απάνθρωπο πρόσωπο της κοινωνίας. Ο Βίστιν ήταν αστυνομικός για τριάντα ένα χρόνια και είχε αντιμετωπίσει ωμότητες και φρικαλεότητες που του είχαν κοστίσει αμέτρητες άπνες νύχτες. Δεν θα ήθελε να ζήσει και η κόρη του τα ίδια.

Ξεφύλλισε τις σελίδες με τα διάφορα άρθρα και διάβασε στα πεταχτά όποια νέα υπήρχαν. Δεν υπολόγιζε να βρει κάποια από τις υποθέσεις που κάλυπτε η Λίνε. Είχαν μιλήσει πριν από το Σαββατοκύριακο, και ήξερε πως βρισκόταν σε άδεια. Όλο και περισσότερο εκτιμούσε τις συζητήσεις τους για διάφορα θέματα που εμφανίζονταν στις ειδήσεις και, ενώ δεν ήταν εύκολο να το παραδεχτεί, είχε αλλάξει κάτι στον τρόπο που έβλεπε τον ρόλο του ως αστυνομικού. Η αντικειμενική ματιά της για εκείνον και την ομάδα του τον είχε κάνει κάμποσες φορές να τροποποιήσει κάποιες παρωχημένες απόψεις του. Στη διάλεξη, που είχε δώσει πρόσφατα στους φοιτητές της Αστυνομικής Ακαδημίας, είχε μιλήσει για το πόσο σημαντικό ήταν για την ασφάλεια και την εμπιστοσύνη του κόσμου η αστυνομία να λειτουργεί με ακεραιότητα, ανθρωπιά και δικαιοσύνη, κι εκεί συνειδητοποίησε πως οι απόψεις της Λίνε τού είχαν δώσει ένα πολύτιμο σημείο εκκίνησης. Είχε προσπαθήσει να εξηγήσει στους μελλοντικούς συναδέλφους του πόσο θεμελιώδεις ήταν ορισμένες αρχές για τον ρόλο του αστυνομικού στην κοινωνία και πως ο ρόλος αυτός απαιτούσε αντικειμενικότητα και αμεροληψία, εντιμότητα και ευθύτητα, καθώς και την αδιάκοπη αναζήτηση της αλήθειας.

Όταν έφτασε στην τελευταία σελίδα της εφημερίδας με το πρόγραμμα της τηλεόρασης, οι φοιτητές στέκονταν στην είσοδο και κούμπωναν τα μπουφάν τους. Ο πιο ψηλός κοίταζε επίμονα τον Βίστιν, ο οποίος του χαμογέλασε και με ένα νεύμα του έδειξε πως τον αναγνώρισε.

«Ελεύθερος υπηρεσίας;» ρώτησε ο νεαρός.

«Είναι ένα από τα πλεονεκτήματα όταν είσαι στο Σώμα τόσο πολλά χρόνια όσα είμαι εγώ», απάντησε ο Βίστιν. «Δουλειά καθημερινά οκτώ με τέσσερις και ελεύθερος το Σαββατοκύριακο».

«Ευχαριστίες για την ωραία διάλεξη, επί τη ευκαιρία».

Ο Βίστιν σήκωσε το φλιτζάνι του. «Πολύ ευγενικό εκ μέρους σου να το λες».

Ο φοιτητής πήγε να πει κάτι ακόμα, όμως εκείνη τη στιγμή χτύπησε το τηλέφωνο του Βίστιν. Ήταν η Λίνε. «Γεια σου, μπαμπά», είπε, «μήπως σου τηλεφώνησε κάποιος από την εφημερίδα;»

«Όχι», απάντησε ο Βίστιν, ενώ χαιρέτησε με ένα νεύμα τους νεαρούς που έφευγαν. «Γιατί ρωτάς; Συνέβη κάτι;»

«Βρίσκομαι τώρα στα γραφεία της σύνταξης», είπε η Λίνε αντί απάντησης στην ερώτησή του.

«Δεν είσαι σε άδεια;»

«Ναι, αλλά βγήκα για το γυμναστήριο και πέρασα να ρίξω μια ματιά».

Ο Βίστιν ήπιε μια γουλιά καφέ. Αναγνώριζε τον εαυτό του στην κόρη του, ιδίως την περιέργειά της και την επιθυμία να βρίσκεται πάντα στην καρδιά των γεγονότων.

«Θα γράφει για εσένα η αυριανή εφημερίδα», είπε η Λίνε και πήρε βαθιά ανάσα προτού συνεχίσει, «όμως αυτή τη φορά είσαι εσύ ο στόχος. Εσένα κυνηγούν».

2

Στη σιωπή που ακολούθησε, η Λίνε άκουγε βαριά την ανάσα του πατέρα της στο αφτί της. Κούνησε το ποντίκι στην οθόνη όπου το θέμα ήταν στημένο, έτοιμο για δημοσίευση. Το πρόσωπό του εμφανιζόταν σε περίοπτη θέση στο πρωτοσέλιδο. «Έχει να κάνει με την υπόθεση Σεσίλια», του εξήγησε.

«Την υπόθεση Σεσίλια;» επανέλαβε ο πατέρας της από την άλλη άκρη και ακούστηκε κάποια αμηχανία στη φωνή του. Ήταν μια από τις υποθέσεις που δεν συζητούσε ποτέ – δύσκολη και οδυνηρή.

«Της Σεσίλια Λίντε», διευκρίνισε η Λίνε, ξέροντας ωστόσο πως ο πατέρας της δεν χρειαζόταν επεξήγηση. Ήταν νεαρός ερευνητής τότε και επρόκειτο για μια από τις πιο πολυσυζητημένες υποθέσεις φόνου εκείνης της δεκαετίας. Τον άκουσε να ξεροκαταπίνει και να αφήνει το φλιτζάνι του στο τραπέζι.

«Λοιπόν;» ρώτησε ο Βίστιν.

Η Λίνε σήκωσε το βλέμμα της από την οθόνη. Ο αρχισυντάκτης της εφημερίδας πέρασε από μπροστά της, πηγαίνοντας προς τη σκάλα για τον επάνω όροφο. Ήταν η ώρα για τη βραδινή σύσκεψη, όταν γράφονταν οι τελευταίες αράδες στο φύλλο της επόμενης ημέρας και παίρνονταν οι τελικές αποφάσεις για το πώς θα διαμορφωνόταν η πρώτη σελίδα.

Η υπόθεση που αφορούσε τον πατέρα της θα καταλάμβανε δύο εσωτερικές σελίδες και, βέβαια, θα έμπαιναν μεγάλοι τίτλοι στην πρώτη σελίδα. Η δολοφονία της Σεσίλια Λίντε δεν είχε πάψει να ενδιαφέρει τους αναγνώστες και σίγουρα θα πουλούσε και σήμερα, παρόλο που είχαν περάσει δεκαεπτά χρόνια από τότε.

«Ο δικηγόρος του Χάγκλουν κατέθεσε αίτηση αναίρεσης της καταδικαστικής απόφασης στην Επιτροπή Αναθεώρησης Ποινικών Υποθέσεων», του εξήγησε μόλις ο αρχισυντάκτης απομακρύνθηκε. Ο πατέρας της στην άλλη άκρη του τηλεφώνου έμενε σιωπηλός. Ο διευθυντής του αστυνομικού ρεπορτάζ μάζεψε μια στοίβα χαρτιά και ακολούθησε τον αρχισυντάκτη στον επάνω όροφο. Η Λίντε διέτρεξε στα γρήγορα για άλλη μια φορά το κείμενο μπροστά της. Εντέλει, έθετε περισσότερες ερωτήσεις από τις απαντήσεις που έδινε και εκτίμησε πως επρόκειτο για υπόθεση που θα είχε μεγάλη συνέχεια, και όχι μόνο στην εφημερίδα που εργαζόταν εκείνη.

«Ένας ιδιωτικός ερευνητής έχει αναλάβει την υπόθεση», συνέχισε.

«Και τι σχέση έχω εγώ με αυτό;» ρώτησε ο πατέρας της, όμως εκείνη διαισθάνθηκε στη φωνή του πως είχε επίγνωση του τι θα ακολουθούσε... Ως επικεφαλής της συγκεκριμένης έρευνας πριν από δεκαεπτά χρόνια θα του αποδίδονταν ευθύνες. Στο μεταξύ, είχε γίνει ένας επιθεωρητής με κύρος, ένα αναγνωρίσιμο πρόσωπο που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για να γεμίσουν οι στήλες των ειδήσεων.

«Θεωρούν πως παραποιήθηκαν αποδεικτικά στοιχεία», εξήγησε η Λίντε.

«Τι είδους στοιχεία;»

«Τα στοιχεία του DNA. Πιστεύουν πως έχει βάλει το χέρι της η αστυνομία», απάντησε η Λίντε και σαν να τον είδε

μπροστά στα μάτια της να σφίγγει σπασμωδικά τα δάχτυλά του γύρω από το φλιτζάνι του καφέ.

«Πού το στηρίζουν κάτι τέτοιο;» ρώτησε ο Βίστιν.

«Ο δικηγόρος ζήτησε καινούριες αναλύσεις των δειγμάτων και πιστεύει πως το αποσίγαρο όπου βρέθηκε το DNA του καταδικασμένου είχε τοποθετηθεί λαθραία, αντικαθιστώντας κάποιο από τα ενοχοποιητικά στοιχεία».

«Από τότε το ισχυρίζονταν αυτό».

«Ο δικηγόρος υποστηρίζει πως μπορεί να το αποδείξει τώρα και λέει πως όλα τα στοιχεία έχουν κατατεθεί στην Επιτροπή Αναθεώρησης Ποινικών Υποθέσεων».

«Δεν ξέρω πώς μπορεί να αποδείξει οτιδήποτε», μουρμούρισε ο πατέρας της.

«Έχουν κι έναν νέο μάρτυρα», συνέχισε η Λίνε, «κάποιον που μπορεί να δώσει άλλοθι στον Χάγκλουν».

«Γιατί δεν εμφανίστηκε τότε;»

«Λέει πως το έκανε», είπε η Λίνε και ξεροκατάπιε. «Λέει πως σου είχε τηλεφωνήσει και είχε μιλήσει μαζί σου, αλλά δεν είχε συνέχεια». Ο πατέρας της δεν απάντησε. «Έχουμε εδώ τη βραδινή σύσκεψη τώρα», συνέχισε η Λίνε. «Θα σου τηλεφωνήσουν να σου ζητήσουν κάποιο σχόλιο. Σ' το λέω για να είσαι προετοιμασμένος».

Ο Βίστιν εξακολούθησε να μένει σιωπηλός. Η Λίνε κοίταξε την οθόνη μπροστά της, όπου το μεγαλύτερο μέρος κάλυπτε το πρόσωπο του πατέρα της. Είχαν χρησιμοποιήσει μια φωτογραφία από τότε που ήταν καλεσμένος στη συζήτηση στην τηλεόραση, πριν από περίπου έναν χρόνο. Αναγνώριζε το σκηνικό του στούντιο, το οποίο τώρα λειτουργούσε ως μια διακριτική υπενθύμιση πως είχαν να κάνουν με ένα γνωστό πρόσωπο, υπεύθυνο για την τήρηση του νόμου, που όμως κατηγορούνταν για παράβαση του νόμου. Ένας άντρας με

σκούρα πυκνά ακατάστατα μαλλιά, ένα σφιγμένο χαμόγελο και βαθιές ρυτίδες που μαρτυρούσαν πως είχε ζήσει πολλά κοίταζε σταθερά και με ήρεμο βλέμμα την κάμερα.

Στην τηλεόραση είχε παρουσιαστεί ως ο ακέραιος και έμπειρος αστυνομικός που πράγματι ήταν, αλλά επίσης και ως ένας ανήσυχος και προβληματισμένος επιθεωρητής με έντονη την αίσθηση ευθύνης απέναντι στην κοινωνία. Το κείμενο και η φωτογραφία στην αυριανή εφημερίδα τον παρουσίαζαν κάτω από ένα διαφορετικό πρίσμα. Τα σκούρα μάτια του ίσως εκλαμβάνονταν ως σκοτεινά και ψυχρά και το σφιγμένο χαμόγελο ίσως ερμηνευόταν ως ψεύτικο. Η δύναμη των Μέσων θα αποδυνάμωνε εκείνον.

«Λίνε;»

Στερέωσε το τηλέφωνο στο αφτί της. «Ναι;»

«Δεν είναι έτσι. Τίποτε από αυτά που λένε δεν είναι έτσι».

«Το ξέρω, μπαμπά. Δεν είναι ανάγκη να μου το πεις, ωστόσο η υπόθεση θα φιγουράρει στα πρωτοσέλιδα αύριο».